03/09/2020

Ενθρόνιση πρώτης Ηγουμένης της Ιεράς Μονής Σαλαμιωτίσσης

/ Ιερές Μονές

Μέσα σε κλίμα ιεράς κατανύξεως πραγματοποιήθηκε το απόγευμα της Κυριακής 30 Αυγούστου 2020 στην Ιερά Μονή Σαλαμιωτίσσης η ενθρόνιση της πρώτης αυτής Ηγουμένης Αγάθης Μοναχής.

Προηγήθηκε ο πανηγυρικός εσπερινός της Αγίας Ζώνης προεξάρχοντος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ. Γεώργιου και στη συνέχεια τελέσθηκε η ακολουθία της ενθρόνισεως.

Η προσφώνηση του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου κ. Γεωργίου

Η χάρις του εν Τριάδι προσκυνουμένου Θεού ημών και το ανεξιχνίαστο Αυτού έλεος, διά των καθιερωμένων ευχών της Εκκλησίας, σε κατέστησε σήμερα πρώτη

Ηγουμένη της Σεβασμίας αυτής Μονής. Διέλαμψε, άλλοτε, και εδοξάσθη η Μονή αυτή ως ανδρώα και τώρα, μετά τη σίγηση χρόνων πολλών, αναδιοργανώνεται ως γυναικεία. Και έχεις το ιερό προνόμιο να καθίστασαι η πρώτη Ηγουμένη της Μονής. Αλλά ταυτόχρονα και τη βαριά ευθύνη του πώς θα τροχιοδρομηθεί η Μονή στη νέα πορεία της.

Η παρουσία σου στον χώρο τούτο για χρόνια πολλά, ολόκληρη 24ετία, η εργατικότητά σου, η οποία είχε ως αποτέλεσμα ο τόπος «να εξανθήση και να υλοχαρήση» , η πείρα που απέκτησες αντιμετωπίζοντας ποικίλες δυσκολίες, η αγαστή συνεργασία σου με τις δύο, προς το παρόν, πολλού λόγου άξιες αδελφές της Μονής, αποτελούν εγγύηση ότι προς την ορθή πορεία θα κατευθύνεις το πηδάλιο. Γνωρίζεις ότι ο πλους δεν είναι εύκολος... Εις την πορεία παρεμβάλλονται ύφαλοι και σκόπελοι, εγείρονται κύματα πολλά, που καθιστούν τον πλουν επικίνδυνο. Γι’αυτό και το έργο της Ηγουμένης καθίσταται δύσκολο και η ευθύνη βαρεία .

Τις ευθύνες του ηγουμενικού αξιώματος καθιστούν δυσχερέστερες οι αντιθρησκευτικοί και, γενικότερα, αντιπνευματικοί καιροί στους οποίους ζούμε. Ποικίλα ιδεολογικά ρεύματα συγκρούονται σήμερα και από τη σύγκρουση προκαλείται σάλος και σύγχυση. Πλείστα όσα κηρύγματα αντιχριστιανικά ακούονται και δι’αυτών καλλιεργείται ένα πνεύμα αντιεκκλησιαστικό, πλήρες ασεβείας. Μέσα σ’ αυτόν τον σάλο κάθε ιερός θεσμός, και ιδιαιτέρως ο μοναχισμός και οι ιερές μονές, καθίστανται, πολλάκις, στόχος που βάλλεται μανιωδώς προς κατακρήμνισιν και εξαφάνισιν.

Γι’αυτό και έχουμε επιτακτικό καθήκον οι κληρικοί, και ιδιαιτέρως, οι μοναχοί και οι μοναχές, να μη δίδουμε αφορμές σ’ εκείνους που τις ζητούν για να κατηγορήσουν και να πολεμήσουν τον θεσμό και να διαφυλάξουμε τις ιερές μας μονές, ως προπύργια και επάλξεις και των θρησκευτικών και των εθνικών μας παραδόσεων.

Η αποστολή των ιερών μονών καθ’ όλη την μακραίωνη θρησκευτική και εθνική μας ζωή υπήρξε πολύτιμη. Κατά τους αιώνες της σκληρής δουλείας ανεδείχθησαν η σωστική κιβωτός η οποία διεφύλαξε την ελληνική μας γλώσσα και την εθνική αυτοσυνειδησία μας. Πολλές φορές συνέβαλαν και στην υλική επιβίωση των κατοίκων της ευρύτερης περιοχής.

Ο προορισμός των ιερών Μονών, τόσο των ανδρώων όσο και των γυναικείων, εξακολουθεί και σήμερα να είναι σπουδαίος και υψηλός. Θα αποτελούν τον ασάλευτο βράχο και τον κυματοθραύστη επί του οποίου θα θραύονται τα κύματα της απιστίας. Θα αποτελούν τους φύλακες των ιερών και των οσίων μας, τα

πνευματικά γυμναστήρια των πιστών. Προορισμός τους είναι να αποτελούν πνευματικές και εθνικές εστίες που να αναρριπίζουν και να διατηρούν άσβεστη τη φλόγα της πίστεως και των ευγενών ιδεωδών της Ελληνοχριστιανικής μας παράδοσης. Οι έχοντες «οφθαλμούς του οράν» και «ώτα του ακούειν» συναισθάνονται και ομολογούν την ευεργετική επίδραση που ασκεί μια Μονή στη γύρω της περιοχή.

Θεωρώ περιττόν να σας δώσω συμβουλές και υποδείξεις για τα καθήκοντά σας. Έχετε αφιερωθεί στη μοναχική ζωή από την πρώιμη νεανική σας ηλικία κι έχετε εγκαταλείψει προς τον σκοπό αυτό σπουδές και σταδιοδρομία. Θα αναφέρω απλώς, για να' ναι υπόμνηση προς όλους μας, το τι λέει για την περίπτωσή μας, ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος, σ'ένα λόγο του που επιγράφεται «Προς τον Ποιμένα».

«Συ ο προεστώς» λέγει, «που έλαβες την εξουσία και τη φροντίδα να παιδεύεις και να διδάσκεις τους κάτω, παιδεύου και διδάσκου πρώτος, από τον άνω και ουράνιο Αρχιδιδάσκαλον, την αγγελική σοφία και γνώση, τη θεία πράξη και τελειότητα, και τότε δίδασκε και εκείνους, άφοβα και με θάρρος, όλα τα χρειώδη, τα ωφέλιμα στην ψυχή και οδηγούντα στη σωτηρία τους.»

Και συνεχίζει: « Έχει χρέος απαραίτητο ο πνευματικός ιατρός και προεστώς, να αποβάλει όλα τα πάθη του και την κακουργία και τη χολή και τον θυμό της καρδίας του, για να μπορεί, τον καιρό που πρέπει να θυμώνει, να μην έχει η καρδία του την αγριότητα που θα έχει ο λόγος του. Διότι ο λόγος πρέπει να είναι αυστηρός, χωρίς να συγχύζεται ο νους και να ταράσσεται η καρδία του, για να φοβούνται και να διορθώνονται και να μη γίνονται χειρότεροι οι υποκείμενοί του».

Κι αλλού πάλιν λέγει: «Όσο βλέπει ο προεστώς ότι τον ευλαβούνται οι μοναχοί και οι κοσμικοί και πιστεύουν στους λόγους του και φυλάττουν τις παραινέσεις του, τόσο πιο πολύ οφείλει να φυλάσσει καλύτερα και ακριβέστερα τον εαυτό του σε ό,τι λέγει και ό,τι πράττει. Γιατί οι μοναχοί και οι λαϊκοί τον βλέπουν ως αρχέτυπο αρετής και θεωρούν τα λόγια και τις πράξεις του ως θείους νόμους και αλλοίμονο, αν εκτραπεί έστω και λίγο από αυτούς ή αν δείξει κάποιαν αμέλεια».

Ο Μ. Βασίλειος στα Ασκητικά του τονίζει και ένα άλλο καθήκον του Ηγουμένου, απαραίτητο για την ομαλή συμβίωση των αδελφών στη Μονή: Την χωρίς διακρίσεις ,εύνοια, ή μεροληψία, κοινή αντιμετώπιση όλων. Λέγει επί λέξει: «Ούτω προσήκει κοινήν και ίσην πάσι προς αλλήλους την αγάπην είναι, ως φυσικώς προς τα καθ’έκαστον εαυτώ μέλη ο άνθρωπος έχει» (ΒΕΠΕΣ τ.53 σ. 134 στ. 22-24). «Ως αν τροφός θάλπη τα εαυτής τέκνα» (Α΄Θεσσ. 2,7) και «ον τρόπον επισυνάγει όρνις τα νοσσία εαυτής» (Ματθ.23,37), θα πρέπει η Ηγουμένη να περιβάλλει με στοργή και αγάπη όλες ανεξαίρετα τις αδελφές της Μονής.

Κι είναι αυτό φυσικό. Όπως δεν μπορεί μόνος ο κυβερνήτης να διασώσει το πλοίο αν δεν συνεργάζονται κι αν δεν αγωνίζονται μαζί του πρόθυμα και πιστά οι ναύτες, έτσι κι ο Ηγούμενος ή η Ηγουμένη δεν μπορεί να σώσει τη Μονή ή να την οδηγήσει σε πρόοδο αν δεν έχει τη συνεργασία και βοήθεια της αδελφότητος. Και πώς θα έχει τη συνεργασία και συναντίληψή τους αυτή, αν δεν παρουσιάζει άψογη προς αυτούς συμπεριφορά;

Στην περίπτωση της Μονής αυτής ο Θεός ευδόκησε η μικρή, τριμελής, αδελφότητα να είναι άρρηκτα ενωμένη «τω συνδέσμω της αγάπης» και να έχουν και οι τρεις αδελφές κοινούς πνευματικούς στόχους. Άξιες λόγου προσωπικότητες και αγωνίστριες στον καλό αγώνα, οι δύο υπέταξαν τον εαυτό τους στην μέχρι σήμερα προϊσταμένη και από τώρα ηγουμένη τους, αποβλέποντας μόνο στην επίτευξη του σκοπού για τον οποίο εγκατέλειψαν τον κόσμο και τα του κόσμου. Η αναφορά μου αυτή ας εκληφθεί αφορμή και προτροπή για να εντείνουν περισσότερο τον αγώνα και την προσπάθειά τους.

Για την ομαλή λειτουργία μιας γυναικείας μονής συμβάλλει τα μέγιστα και ο εφημέριός της. Και θα ήθελα να ευχαριστήσω, την επίσημη αυτή στιγμή, τον π. Ανδρέα Κούλουμο, ο οποίος παρά τα προβλήματα υγείας που έχει, ουδέποτε αρνήθηκε την τέλεση οποιασδήποτε ακολουθίας στη Μονή. Κι επί πλέον, κύριο χαρακτηριστικό του ήταν και παραμένει η αφιλοχρηματία του. Ο Θεός και η Υπεραγία Θεοτόκος, είμαι σίγουρος, θα του αποδώσουν τον μισθό του. Η Ιερά Μητρόπολις Πάφου, για τις υπηρεσίες του αυτές θα του απονείμει το οφφίκιο του Οικονόμου, σε προσεχή, εντός συντόμου χρονικού διαστήματος, επίσκεψή μου στη Μονή.

Ευχαριστίες οφείλω και στους πολλούς φίλους της Μονής, κληρικούς και λαϊκούς, τους προερχομένους τόσο από τη γύρω περιοχή όσο και από όλη την Κύπρο. Χωρίς τη βοήθειά τους, δεν θα μπορούσε να γίνει το πραγματικό θαύμα της ανασύστασης της Μονής και της δημιουργίας όλων αυτών των κτισμάτων που βλέπουμε. Όλως ιδιαίτερες ευχαριστίες και ο πρέπων έπαινος οφείλεται στον Σάββα Παπαδόπουλο

για τις πολλές φροντίδες και τις άοκνες προσπάθειές του στην ανοικοδόμηση της πρώτης πτέρυγας της Μονής.

Απευθύνομαι και στους ολίγους οι οποίοι, είτε λόγω οικονομικών συμφερόντων είτε λόγω ιδεολογικών πεποιθήσεων, αντετάχθησαν εξ αρχής στη λειτουργία της Μονής και εξακολουθούν να προβάλλουν προσκόμματα σε κάθε βήμα της. Θα ήθελα να τους υπενθυμίσω τα λόγια του Ιωάννου του Χρυσοστόμου: « Αν πολεμάς κάποιον άνθρωπον, υπάρχει πιθανότης και να νικήσεις και να νικηθείς. Αν πολεμάς την Εκκλησία, όμως, είναι αδύνατο να νικήσεις». Και να υπενθυμίσω ακόμα το Γραφικό: «Σκληρόν το προς κέντρα λακτίζειν». Η πείρα αιώνων επιβεβαιώνει ότι «φοβερόν το εμπεσείν, εις χείρας Θεού ζώντος».

Τελειώνοντας επανέρχομαι και πάλιν σ’ εσένα, αγία Ηγουμένη. Η πολυετής παραμονή σου στον χώρο αυτό, μάλιστα για πάρα πολλά έτη μόνη, χωρίς κανέναν άλλο βοηθό, «ως στρουθίον μονάζον επί δώματος», «ωσεί πελεκάνος ερημικός» και «ωσεί νυκτικόραξ εν οικοπέδω», σε έφερε αντιμέτωπη με τα ποικίλα προβλήματα της Μονής και της όλης περιοχής. Θα πρέπει να γνωρίζεις ότι θα συνεχίσουν να υπάρχουν, ενίοτε και θα επαυξάνονται, τα προβλήματα. Είχες και θα έχεις δυσκολίες και εκ του μικρού αριθμού της αδελφότητος. Η αντιπνευματικότητα της εποχής μας αλλά και η μη χαλάρωση στις απαιτούμενες προϋποθέσεις για την προσέλευση στον μοναχισμό, πράγμα που ορθώς γίνεται, θα δυσκολεύουν την αριθμητική αύξηση της αδελφότητας. Να ξέρεις όμως, πως στην Εκκλησία δεν έχει σημασία η ποσότητα, αλλ’ η ποιότητα. Κι η ποιότητα πολλές φορές αντιτάσσεται στον αριθμό. Πολλές φορές οι λίγοι επετέλεσαν πολλά· και ελάχιστοι άνθρωποι, μεταμόρφωσαν την οικουμένην, αφού «μικρά ζύμη όλον το φύραμα ζυμοί».

Για προοπτικές στην Εκκλησία δεν είναι εύκολο να μιλήσουμε. Οι προοπτικές ισχύουν συνήθως για τους εγκόσμιους θεσμούς, εκεί όπου υπάρχουν προγραμματισμοί βασιζόμενοι σε μαθηματικούς υπολογισμούς και στις αρχές της αιτιοκρατίας. Στον χώρο της Εκκλησίας οι οποιεσδήποτε προοπτικές συναρτώνται προς τον βαθμό σχέσης με τον Χριστό, με την τήρηση των εντολών Του, με την υποταγή στο θέλημά Του. Κι αυτοί είναι παράγοντες που δεν μπορούν να τεθούν υπό προγραμματισμό ή να εξαρτηθούν από οποιονδήποτε ντετερμινισμό. Ελπίζω όμως, ότι το παράδειγμά σας, του Θεού συνεργούντος, θα ελκύσει και άλλες αδελφές. Τα πράγματα θα’ ναι πιο εύκολα γι’αυτές από ότι ήσαν για σας. Τώρα υπάρχει έτοιμη Μονή με κελιά, χώρους υποδοχής και φιλοξενίας των προσκυνητών και άλλες πολλές ευκολίες.

Θα υπάρξουν όμως και δυσκολίες απ’ έξω, στη διαχείριση των πνευματικών αλλά και των οικονομικών συμφερόντων της Μονής. «Έσωθεν φόβοι, έξωθεν μάχαι»

όπως λέει και ο Απόστολος Παύλος. Μη φοβηθείς όμως. Ούτε και να δειλιάσεις. Εκείνος, ο Οποίος σε εκάλεσε σήμερα στο αξίωμα αυτό και σου ενεπιστεύθη τη διαχείριση της ιεράς αυτής Μονής, θα σου συμπαραστέκεται, θα σε βοηθά και θα «συναντιλαμβάνεται ταις ασθενείαις σου». Θα έχεις συναντιλήπτορα και την Υπεραγία Θεοτόκο, επ' ονόματι της οποίας είναι ιδρυμένη η Μονή αυτή. Θα έχεις, επίσης, τις μεσιτείες προς τον Θεό των αγίων την τιμήν των οποίων ανέδειξε η Μονή, όπως της αγίας Αγάθης, της Οσίας Μητρός ημών Κωνσταντίας της εν Πάφω, του αγίου Γεωργίου του Καρσλίδη, σημαντικό απότμημα των λειψάνων του οποίου φυλάσσεται ως θησαυρός πολύτιμος στη Μονή, και άλλων, καθώς και τις ευχές όλων εκείνων των αγίων μοναχών που εμόνασαν εδώ, στις προηγούμενες εποχές, και «ταις των δακρύων αυτών ροαίς και τοις εκ βάθους στεναγμοίς» βρήκαν χάριν κοντά στον Θεό.

Είθε «η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και η αγάπη του Θεού και Πατρός και η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος» να είναι μαζί σου διά παντός, βοηθός στο δύσκολο έργο το οποίο ανέλαβες.

Ενθρονιστήριος λόγος Ηγούμενης Ιεράς Μονής Σαλαμιωτίσσης Αγάθης Μοναχής

Το μεγάλο αυτό θαύμα που εδώ και 24 συναπτά έτη ο καθένας από εμάς βιώνει με τον δικό του ξεχωριστό τρόπο δια της επανοικοδομήσεως της Πάλαι ποτέ ανδρώας Μονής και νύν γυναικείας επιβεβαιώνει τους στίχους του Ιερού ψαλτηρίου

" Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες·"

Ναι , εάν ο Κύριος ο Θεός μας δεν ήθελε να οικοδομηθεί και να αναστηθεί από το μηδέν αυτό το μοναστήρι εις μάτην θα κοπιάζαμε.

Και συνεχίζει ο ψαλμωδός «Και απέκρυψα ταύτα από σοφών και συνετών και απεκάλυψα αυτά νηπίοις…». Έτσι αξίωσε εμέ, το πνευματικό νήπιον και αδύνατον πλάσμα να γίνω συνεργός και κτήτορας της Ιεράς ταύτης Μονής, αξιώνοντας σήμερον την εμήν ταπεινότητα να ανεβεί στον θρόνο της πρώτης Ηγουμένης στη Γυναικεία πλέον Μονή της Παναγίας Σαλαμιωτίσσης.

Εύχεσθε όπως ο Θεός μου δώσει σύνεση, αγάπη και ταπείνωση ώστε να διαποιμάνω θεάρεστα το μικρό ποίμνιο που μου ενεπιστεύθη ο Κύριος μας. Γνωρίζω ότι χρέος μου δεν είναι μόνο η ανασύσταση και ανοικοδόμηση της Μονής αλλά και η διαμόρφωση των ψυχών που θα μου εμπιστευθεί ο Πανάγαθος Θεός. Χρέος μου να διδάξω πρώτα δια της δικής μου βιωτής και μετά δια νουθεσίας την μετάνοια, την υπακοή, την προσευχή και τέλος την αγάπη και τον Θείον έρωτα,

έτσι ώστε να “μορφωθεί“ Χριστός στις ψυχές των αδελφών.

Σαν αυτές τις μέρες το 1996 ο Θεός οδήγησε τα βήματά μου στον Ιερό αυτό χώρο. Το μόνο κτίσμα, το Ιερό αυτό εκκλησάκι που ανάγεται στον 16ο αιώνα και που τότε, σε τίποτε δεν θύμιζε την παλαιά αίγλη του αρχαίου Μοναστηριού.

Ο ναός σχεδόν ερειπωμένος, στο προαύλιο χώμα, πέτρες, φύλλα, σκουπίδια ακόμη και διάφορα τρωκτικά. Αυτή ήταν η πρώτη εξωτερική εικόνα που αντίκρυσα. Όμως , η Χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και η Έφορος της Ιεράς αυτής Μονής Κυρία Θεοτόκος που ήδη είχαν χαράξει τη νέα πορεία της Μονής, έδωσαν στη ψυχή μου μια άλλη εικόνα. Την εικόνα της Χάριτος, της πνευματικής ευωδίας, της αίσθησης και παρουσίας του Θεού και όλων των Αγίων Πατέρων που μόνασαν και έζησαν σε τούτο τον Αγιασμένο χώρο. Η Χαριτόβρυτος και Κτητορική εικόνα της Παναγίας μας, που ανάγεται στις αρχές του 13ου αιώνα , καθώς επίσης και όλες οι άλλες αρχαίες εικόνες της Μονής σαγήνευσαν τόσο πολύ την ψυχή μου που όσα προβλήματα και δυσκολίες και εάν διέβλεπα να υπάρχουν για την επανοικοδόμηση αυτής της Μονής δεν ήσαν ικανά να εμποδίσουν την εδώ παραμονή μου.

Έβλεπα το χέρι του Θεού να καθοδηγεί κάθε μου βήμα, κάθε μου σκέψη προς όφελος του Μοναστηριού.

Πολύ δύσκολα τα πρώτα χρόνια. Με πολύ πόνο, κόπο και δάκρυα. Όμως, μέσα από τις μυλόπετρες των πειρασμών και των θλίψεων, η Χάρις του Θεού δεν άφηνε την ψυχή μου να συνθλιβεί αλλά μου έδινε κουράγιο και δύναμη να συνεχίσω το έργο που η ίδια η Θεοτόκος μας το είχε αναλάβει.

Με τις ευχές του Πνευματικού μας πατέρα, Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου Αθανασίου, Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Τροοδιτίσσης, συστήνεται ερανική επιτροπή από ευσεβείς ανθρώπους, φίλους του Μοναστηριού που με ζήλο και φιλότιμο ξεκινούν να μαζέψουν τα πρώτα χρήματα για την επανοικοδόμηση της Μονής. Όμως η Παναγία έδειξε ακόμη μια φορά ότι το έργο είναι δικό Της, και πρωτοστατεί στην εξεύρεση των χρημάτων. Με την περιοδεία της Εικόνας Της σε διάφορες εκκλησίες σε όλες τις επαρχίες της Κύπρου, μαζεύτηκε μέσα από θαυμαστά γεγονότα ένα αξιόλογο ποσό, ώστε να κτιστεί η πρώτη τριώροφη πτέρυγα στη βόρεια πλευρά. Συγχρόνως η Παναγία μας ανταποκρινόταν άμεσα στις αιτήσεις και προσευχές όλων όσοι προσέφεραν τη μικρή ή μεγάλη εισφορά τους.

Έτσι αυτή την περίοδο τόσο η επιτροπή όσο και η ταπεινότης μου γίναμε μάρτυρες πολλών θαυμάτων που η Χάρις της Παναγίας μας επιτελούσε.

Ο κόπος όλων, όμως ,επιβραβεύεται την 27η Οκτωβρίου του 2002 όταν έγιναν τα

επίσημα Θυρανοίξια της Μονής από τον τότε Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Χρυσόστομο Β΄ και νυν Αρχιεπίσκοπο Κύπρου με την ευγενική παρουσία του Υπουργού Εσωτερικών κυρίου Ανδρέα Παναγιώτου ως εκπροσώπου της Κυπριακής Κυβέρνησης. Στην εύσημο ημέρα αυτή έγινε και η Ιστορική Επάνοδος των Αρχαίων εικόνων..

Ένα χρόνο αργότερα, το 2003, στην πρώτη επέτειο αυτής της μεγάλης και Ιστορικής ημέρας γίνεται ένα άλλο σημαντικό γεγονός τόσο για μένα προσωπικά όσο και για την πνευματική εξέλιξη του Μοναστηριού. Μετά από 22 χρόνια ρασοφορίας αξιώνομαι να λάβω το Μέγα και Αγγελικό Σχήμα των Μοναχών, να μνηστευθώ τον Νυμφίο Χριστό που παιδιόθεν επόθησα και ελάτρευσα.

Λίγα χρόνια αργότερα ο Θεός «επέβλεψε επί την προσευχή μου» και έστειλε «αγγέλους» να διακονήσουν και να γίνουν συνεργοί και συνκτήτορες μαζί μου στο μεγάλο έργο που μου είχε ανατεθεί. Η είσοδος των δύο αδελφών Θεοφανούς και Παναρέτης ήταν βάλσαμο στην ταλαιπωρημένη από κόπους, θλίψεις και πειρασμούς ψυχή μου. Έτσι δημιουργείται και ο πρώτος μοναστικός πυρήνας.

«ὅπου εἰσί δύο ἤ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τό ἐμόν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ 18, 20. Ματθ . 18, 19-20) .

Ο κόπος, ο μόχθος και η σωματική κούραση μαζί με τα πνευματικά καθήκοντα ήταν η καθημερινή ενασχόλησή μας για να μπορέσουμε με τη βοήθεια του Θεού να τελειώσουμε και τη Δυτική πτέρυγα, η οποία συν Θεώ ολοκληρώθηκε το 2016. Έτσι έδωσε στην αδελφότητα ανακούφιση και δύναμη να συνεχίσει τον πνευματικό αγώνα με προσευχή και υπακοή. Σύντομα ευελπιστούμε ότι θα ξεκινήσει με τις αγίες ευχές σας το επόμενο στάδιο οικοδομήσεως που περιλαμβάνει την Πύλη και την περίφραξη της Μονής .

Όλο αυτό το έργο που σήμερα πολλοί προσκυνητές θαυμάζουν και χαίρονται έγινε γιατί το θέλησε ο Κύριος και Θεός ημών Ιησούς Χριστός και η Ένδοξος Αυτού μητέρα , η τα δευτερία της Αγίας Τριάδας κατέχουσα. Όμως ,ας μου συγχωρηθεί να πω ότι έγινε και για έναν ακόμη λόγο. Έγινε γιατί κάποιοι απλοί άνθρωποι και ταπεινοί αγάπησαν το έργο αυτό, πίστεψαν σ’ αυτό το έργο, οραματίστηκαν αυτό το έργο. Αυτοί οι λίγοι άνθρωποι μετέδωσαν την αγάπη αυτή στα παιδιά τους, στα εγγόνια τους, στους συγγενείς και φίλους τους. Έτσι η αγάπη μεγάλωσε, πλήθυνε και αγκάλιασε τη Μονή μας. Η αγάπη αυτών των ανθρώπων μας έδωσε το κουράγιο να σταθούμε εδώ, να αγωνιστούμε και να αξιωθούμε να δούμε αυτό το θαύμα της επανοικοδομήσεως της Ιεράς Αυτής Μονής.

Σ’ αυτούς λοιπόν τους ανθρώπους που μας στήριξαν ηθικά στα πρώτα μας βήματα,

με πρωτοπόρους τους Μακαριστούς πατέρες Χριστόδουλο Θεοφάνους και Χριστόδουλο Παπαδόπουλο οφείλουμε άπειρον ευγνωμοσύνη και ευχαριστίες. Ευχόμεθα όσοι μεν απεβίωσαν αιωνία τους η μνήμη και καλό παράδεισο να έχουν και όσοι βρίσκονται εν ζωή ο Θεός να τους χαρίζει κάθε ευλογία Του.

Όμως, εξίσου, ευχαριστίες πρέπει να εκφράσουμε και στους ανθρώπους που μας πολέμησαν, διότι σ' αυτή την περίπτωση από τη μια μας διαβεβαίωναν ότι ο δρόμος που βαδίζουμε είναι ο στενός και τεθλιμμένος και ως γνήσια τέκνα του Θεού «Ει Αυτόν εδίωξαν και υμάς διώξουσιν»(Ιωαννν.15) και από την άλλη άθελά τους μας υποχρέωσαν να εντείνουμε τις προσευχές μας. Υποχρεώθηκε η ψυχή μου να ταπεινωθεί, να γονατίσει, να κλάψει να παρακαλέσει ενώπιον του Εσταυρωμένου Νυμφίου και τέλος , να ζητήσει το έλεός Του. Χάριν αυτών των ανθρώπων η ψυχή μου βίωσε την κατά δωρεάν Χάριν του Κυρίου μας.

Ευχαριστούμε θερμά όσους είτε από το υστέρημά τους είτε από το περίσσευμά τους προσέφεραν ή θα προσφέρουν οικονομική ή άλλου είδους βοήθεια δια την αποπεράτωση της Μονής . Ο Θεός να τους ευλογεί και να τους το ανταποδώσει στην Ουράνια Βασιλεία Του

Ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη οφείλω στους κατά σάρκα γονείς μου που μου προσέφεραν μαζί με το ζην την ορθόδοξη πίστη και με στήριξαν στα πρώτα χρόνια της εδώ παραμονής μου. Αυτή την στιγμή θα χαίρονται από τους ουρανούς. Αιωνία τους η μνήμη. Ο Θεός ας αναπαύσει την ψυχή τους.

Ευχαριστώ θερμά τη Γερόντισσά μου Χριστοφόρα Μοναχή η οποία μου μεταλαμπάδευσε τον Ορθόδοξο Μοναχισμό με την αυστηρή, αλλά ορθή πνευματική της καθοδήγηση και με εισήγαγε εις το καταπέτασμα της Μοναχικής ζωής , εξασφαλίζοντας στην ψυχή μου τα απαραίτητα εφόδια τα οποία με στήριξαν στη μετέπειτα Μοναχική μου πορεία.

Θερμές ευχαριστίες και ευγνωμοσύνη εκφράζω και στον Μακαριστό Γέροντά μου Εφραίμ Αριζονίτη που ως ο πρώτος πνευματικός μου Πατέρας στη μοναχική

πολιτεία, στερέωσε την ψυχή μου με τα πνευματικά εντρυφήματα του Θείου Λόγου . Οι ευχές του θα είναι για μας η «περικεφαλαία του Σωτηρίου» κατά τον Άγιο Ιωάννη της Κλίμακος .

Ευχαριστώ ιδιαιτέρως και τον Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη Γέροντα Φίλιππο Αβραμίδη, κτήτορα της Ιεράς Μονής Αγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου, καθώς επίσης και την Ηγουμένη της ιδίας Μονής Λυδία Μοναχή που με στήριξαν και ανέλαβαν την Μοναχική μου κουρά. Από την ίδια αδελφότητα ευχαριστώ πολύ την αδελφή Μακρίνα, η οποία παιδιόθεν ήταν για μένα φίλη, αδελφή αλλά και

συνοδοιπόρος στον πνευματικό μου αγώνα.

Ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη και ευχαριστίες εκφράζουμε στον Πνευματικό μας πατέρα Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη Αθανάσιο, Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Τροοδιτίσσης ο οποίος κρατά στους ώμους του το βάρος των πολλών αμαρτιών μας και μας βοηθά στην πνευματική άνοδο και ένωσή μας με τον Θεάνθρωπο Ιησού μας.

Ευχαριστώ τους Ιερείς της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου που στηρίζουν την Μονή μας είτε με τις Θείες Λειτουργίες που επιτελούν στη Μονή, είτε με οποιοδήποτε άλλο τρόπο. Ιδιαιτέρως ευχαριστούμε τον εφημέριο της Μονής μας πατέρα Ανδρέα Κούλουμο ο οποίος για πολλά συναπτά έτη εξυπηρετεί τη Μονή.

Ευχαριστούμε τους ιεροψάλτες που μας εύφραναν με την ψαλτική τους τέχνη αλλά και όσους κοπίασαν σωματικά ή συνεισέφεραν οικονομικά δια την τελετήν αυτή.

Ευχαριστούμε τον Πανιερωτατο Μητροπολίτη Κιτίου κ. Νεκτάριο για την ιδιαίτερη αγάπη και το ενδιαφέρον που επιδεικνύει για τη Μονή μας, και τώρα ως Μητροπολίτης Κιτίου αλλά και στο παρελθόν ως Χωρεπίσκοπος Αρσινόης.

Τέλος, ευχαριστούμε ιδιαιτέρως και εκ βάθους καρδίας εσάς Πανιερώτατε, τον Μητροπολίτη μας και σεπτό Ποιμενάρχη και Πνευματικό μας Πατέρα που με πατρική αγάπη περιβάλλετε τη Μονή μας. Σκύβετε ταπεινά και ακούτε κάθε πόνο, πρόβλημα ή κάθε ανησυχία μας. Μας στηρίζετε, μάς βοηθάτε άμεσα σε κάθε εμπόδιο το οποίο αντιμετωπίζει η Μονή, μας συμβουλεύετε αλλά και μας πονάτε. Γι’ αυτό και εσείς εύλογα παίρνετε το δικό σας μερίδιο ως κτήτορας της Ιεράς Ταύτης Μονής. Είμαστε πεπεισμένες ότι θα συνεχίσετε να είστε πάντα δίπλα μας.

Εξαιτούμεθα τις Αρχιερατικές σας ευχές για την πνευματική άνοδο της αδελφότητος αλλά και δια την ιδική μου πορεία και ευθύνη, να ανταποκριθώ στα καθήκοντα της Ηγουμένης με σύνεση, ταπείνωση και υπακοή στο θέλημα του Θεού.

Εύχεσθε όπως εν ημέρα κρίσεως να μην κατακριθούμε σαν τις μωρές παρθένες αλλά έχοντες στα αγγεία των ψυχών μας το άνωθεν έλεος, δηλαδή την Χάριν Του Παναγίου Πνεύματος να εισέλθουμε στον Θείο Νυμφώνα Του, και να απολαύσουμε τον μυστικό γάμο με τον Νυμφίο Χριστό.

Αμήν Γένοιτο